

Kerstin Gierová

Červená ako rubín

Láska naprieč storočiami

COL
BOO

Drahokamy 1

Červená ako rubín

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Drahokamy 1: Červená ako rubín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

The logo consists of the word 'COO' in a bold, sans-serif font positioned above the word 'BOO', also in a bold, sans-serif font. A thick horizontal line separates the two words. To the right of the 'OO' portion of 'BOO', there is a stylized, scribbled character that resembles a lowercase 'r' or a similar symbol, rendered in a grey, hand-drawn style.

Kristin Giovanni

Červená
ako rubín

Kerstin Gierová

Červená
ako rubín

COO
BOO

*Pre Losa, Delfína a Sovu,
ktorí ma verne sprevádzali pri písaní,
a pre malý červený doubledecker,
ktorý ma potešil v tom správnom okamihu.*

Prológ

Hyde Park, Londýn

8. apríl 1912

Obzeral sa, zatiaľ čo ona padla na kolená a začala úpenlivo plakať. Park bol v túto hodinu pustý, presne ako predpokladal. Džoging ešte nebol v móde a tulákom spiacim pod starými novinami na lavičkách by bola príliš veľká zima.

Opatrne zabalil chronograf do šatky a odložil ho do svojho ruksaku.

Ona kľáčala pod starým stromom na severnom brehu jazera Serpentine Lake, priamo na koberci zvädnutých šafranov.

Plecia sa jej chveli a jej vzlykanie znelo ako zúfale zavýjanie raneného zvieraťa. Takmer to nemohol zniesť. No zo skúsenosti vedel, že je lepšie nechať ju na pokoji, takže si sadol vedľa do zarosenej trávy, civel na zrkadlovo hladkú vodnú hladinu a čakal.

Čakal na to, že poľaví bolesť, ktorá pravdepodobne nikdy celkom neutíchne.

Aj on sa cítil podobne, no snažil sa nedávať to najavo. Nech si nemusí robiť starosti aj oňho.

„Vynašli už vlastne papierové vreckovky?“ zasmrkala napokon a obrátila k nemu uslzenú tvár.

„Netuším,“ odvetil. „Ale môžem ti ponúknuť štýlovú látkovú vreckovku s monogramom.“

„G. M. Vari si ju ukradol Grace?“

„Dala mi ju dobrovoľne. Pokojne sa smieš do nej vysmrkať, princezná.“

Keď mu vreckovku vracala, skrivila ústa do úsmevu. „Teraz je zničená. Je mi to ľúto.“

„Ale čo! V tejto dobe ju človek nechá vysušiť na slnku a použije ju ešte raz,“ skonštatoval. „Hlavné je, že si prestala plakať.“

Okamžite sa jej do očí znova nahrnuli slzy. „Nemali sme ju nechať v štiču. Potrebujeme nás! Nevieme, či bude náš blaf fungovať – a nemáme vôbec žiadnu šancu sa to dozvedieť.“

Jej slová ho pichli pri srdci. „Mŕtvi by sme jej pomohli ešte menej.“

„Keby sme sa s ňou boli schovali niekde v zahraničí, pod falošným menom, kým nebude dosť veľká...“

Prerušil ju a prudko krútil hlavou. „Všade by nás našli, o tom sme predsa diskutovali už tisíckrát. A nenechali sme ju v štiču, urobili sme jedinou správnu vec: umožnili sme jej bezpečný život. Aspoň na najbližších šestnásť rokov.“

Chvíľku mlčala. Niekde v diaľke zaerdžal kôň a z ulice West Carriage Drive sem doliehali hlasy, hoci bola ešte noc.

„Viem, že máš pravdu,“ vyhlásila napokon. „Ibaže veľ-

mi bolí, že ju už nikdy nevidíme.“ Utrela si rukou červené uplakané oči. „Ale aspoň sa nebudeme nudiť. Skôr či neskôr nás vypátrajú aj v tejto dobe a poštvú na nás Strážcov. On sa chronografu ani svojich plánov určite nevzdá bez boja.“

Uškrnul sa, lebo videl, ako sa v jej očiach zablysla chuť po dobrodružstve, a vedel, že kríza je nateraz zažehnaná. „Možno sme boli predsa len chytřejší ako on. Alebo ten druhý exemplár nakoniec nebude fungovať. V tom prípade skončil.“

„Hej, to by bolo pekné. Ale keby predsa len fungoval, sme jediní, kto mu môže skrížiť plány.“

„Už len preto sme urobili správnu vec.“ Vstal a oprášil si z riflí špinu. „Tak pod! Tá prekliata tráva je mokrá a ty sa ešte musíš šetriť.“

Dovolila mu, aby ju postavil na nohy a pobozkal. „Čo urobíme? Pohľadáme skrýšu pre chronograf?“

Nerozhodne sa pozrela k mostu, ktorý oddeľoval Hyde Park od Kensingtonských záhrad.

„Áno. Ale najprv vyplienime trezor Strážcov a nepocháme si vrecká zlatom. Potom môžeme ísť vlakom do Southamptonu. V stredu odtiaľ vypláva Titanic na svoju prvú plavbu.“

Zasmiala sa. „Takže takto sa mám podľa teba šetriť! Ale súhlasím.“

Bol šťastný, že sa opäť smeje, a tak ju znova pobozkal. „Vlastne som si myslel... Vieš, že kapitáni smú sobášiť, však, princezná?“

„Chceš si ma vziať? Na *Titanicu*? Zbláznil si sa?“

„Veď by to bolo veľmi romantické.“

„Až na tú vec s ľadovcom.“ Položila si hlavu na jeho hrud' a zahrabala si tvár do jeho saka. „Tak veľmi ťa ľúbim,“ zamrmlala.

„Chceš sa stať mojou ženou?“

„Áno,“ povedala s tvárou stále zaborenou do jeho hrude. „Ale iba vtedy, ak najneskôr v Queenstowne vystúpime.“

„Si pripravená na ďalšie dobrodružstvo, princezná?“

„Áno – ak si aj ty,“ odvetila potichu.

*Nekontrolovaná cesta časom sa ohlási
spravidla niekoľko minút - niekedy aj hodín
alebo dokonca dní - vopred závratom, žalúdočnou
nevoľnosťou či bolesťou nôh.*

*Mnohí nositelia génu hovoria aj o bolesti hlavy
podobnej migréne.*

*K prvému skoku v čase - nazývanému aj iniciačný skok -
dochádza u nositeľa génu medzi 16. a 17. rokom života.*

Z Kroník Strážcov, zväzok 2,
Všeobecne platné zákonitosti

1.

V pondelok napoludnie v školskej jedálni som to pocítila prvýkrát. Na okamih sa mi zdalo, akoby sa môj žalúdok rútil z najvyššieho bodu horskej dráhy. Trvalo to iba dve sekundy, no i tie stačili na to, aby som si na uniformu prevrhla zemiakové pyrė a omáčku. Príbor zarinčal o podlahu, tanier som ešte stihla zachytiť.

„Veď tá gebuzina chutí presne tak, akoby ju už raz z podlahy utreli,“ poznamenala moja kamarátka Leslie, kým som sa provizórne pokúšala odstrániť ten svinčik. Jasnė, že sa na mňa upierali všetky pohľady. „Ak chceš, môžeš si namazať na blúzku aj moju porciu.“

„Nie, vďaka.“ Blúzka uniformy strednej školy Saint Lennox mala síce farbu zemiakového pyrė, no napriek tomu bil ten fľak do očí. Zapla som si gombíky na tmavomodrom saku.

„Ale čo, malá Gwenny sa zase raz hrala s jedlom?“ utrúsila Cynthia Daleová. „Len si nesadni vedľa mňa, ty ufúľanec.“

„Ako keby som si chcela sadnúť vedľa teba dobrovoľne, Cyn.“ Bohužiaľ, takéto malé nehody s jedlom sa mi stávali častejšie. Len minulý týždeň mi vyskočila z téglika zelená želatína a pristála o dva metre ďalej v špagetách

jedného piataka. Týždeň predtým som prevrhla čerešňovú šťavu, takže všetci pri stole vyzerali, ako keby mali osýpky. A už som prestala počítať, koľkokrát som si namočila do omáčky, džúsu alebo mlieka tú hlúpu kravatu, ktorá tiež patrí k školskej uniforme.

Ibaže doteraz som pritom ešte nikdy nemala závrat.

Ale pravdepodobne som si to iba namýšľala. V poslednom čase sa totiž u nás doma príliš často hovorilo o závratoch.

Nie však v súvislosti so mnou, ale s mojou sesternicou Charlotte, ktorá teraz sedela vedľa Cynthie, krásna a bezchybná ako vždy, a jedla svoju zemiakovú kašu.

Celá rodina čakala na to, kedy sa Charlotte zakrúti hlava. Niektoré dni sa lady Arista – moja stará mama – informovala každých desať minút, či Charlotte niečo cíti. Prestávku medzi tým využívala moja teta Glenda, Charlottina mama, aby sa svojej dcéry opýtala presne to isté.

A vždy, keď Charlotte odpovedala záporne, lady Arista stisla pery a teta Glenda si vzdychla. Niekedy to bolo aj naopak.

My ostatní – ja, moja mama, moja sestra Caroline, môj brat Nick a prateta Maddy – sme iba zagúľali očami. Isteže bolo vzrušujúce mať v rodine niekoho s časocestovateľským génom, ale postupne to prestávalo byť zaujímavé. Niekedy sme mali toho divadla okolo Charlotte plné zuby.

Charlotte ukrývala svoje pocity za tajomným úsmevom à la Mona Lisa. Ani ja by som na jej mieste nevedela, či sa mám z chýbajúcich závratov tešiť alebo sa pre to hnevať.

No hej, ak mám byť úprimná, mňa by to pravdepodobne potešilo. Bola som skôr bojko. Mala som rada pokoj.

„Skôr či neskôr k tomu dôjde,“ vravela lady Arista každý deň. „A potom musíme byť pripravení.“

A poobede počas hodiny dejepisu s pánom Whitmanom skutočne nastala tá chvíľa. Z jedálne som odišla hladná. V dezerte – egrešovom kompóte s vanilkovým pudingom – som našla čierny vlas a nebola som si istá, či patrí mne alebo nejakej pomocnej kuchárke. Tak či onak ma prešla chuť.

Pán Whitman nám vracal testy z dejepisu, ktoré sme písali minulý týždeň. „Očividne ste boli dobre pripravení. Najmä Charlotte. Jednotka s hviezdíčkou, skvelá práca.“

Charlotte si odhrnula z tváre lesklý ryšavý prameň vlasov a hlesla *och*, akoby ju ten výsledok prekvapil. Pritom mala vždy a všade najlepšie známky.

No aj my s Leslie sme mohli byť spokojné. Obe sme dostali jedna mínus, aj keď naša *dobrá príprava* pozostávala z toho, že sme si pozreli filmy o kráľovnej Alžbete s Cate Blanchettovou na DVD a pritom sme sa napchávali čipsami a zmrzlinou. No na týchto hodinách sme na rozdiel od iných predmetov dávali dobrý pozor.

Hodiny s pánom Whitmanom nás tak zaujali, že sme nemohli nepočúvať. Sám pán Whitman bol veľmi zaujímavý. Väčšina dievčat bola doňho tajne alebo nie až tak tajne zaľúbená. Aj pani Counterová, naša zemepisárka. Očervenela, vždy keď pán Whitman prešiel okolo nej. Veď bol neskutočne príťažlivý, na tom sme sa zhodli

všetky. Všetky okrem Leslie. Jej pán Whitman pripomínal veвериčku z jednej animovanej rozprávky.

„Keď sa na mňa pozrie tými svojimi veľkými hnedými očami, vždy mu chcem dať orechy,“ vyhlásila. Napokon zašla až tak ďaleko, že dotieravé veвериčky v parku už nenazývala veвериčkami, ale *whitmankami*. Nanešťastie to bolo nákazlivé a medzičasom som už aj ja vrela *aha, pozri, tam je malá tučná whitmanka, aká je zlatá*, keď sa k nám nejaká priblížila.

Pre túto veвериčkovskú záležitosť sme boli s Leslie určite jedinými dievčatami v triede, ktoré o pánovi Whitmanovi nebásnili. Neustále som sa o to pokúšala (lebo chalani z našej triedy boli hrozne detinskí), no nič nepomáhalo. Prirovnanie k veveričke sa mi nezmazateľne zahniezdilo v mozgu. A žiaden človek predsa neprechováva romantické pocity k veveričke!

Cynthia pustila do obehu fámu, že pán Whitman pracoval popri štúdiu ako model. Na dôkaz vystrihla reklamu z jedného bulvárneho časopisu, v ktorej sa muž – dosť podobný pánovi Whitmanovi – mydlil sprchovacím gélom.

Okrem Cynthie však nikto neveril tomu, že ten chlap v sprche je náš učiteľ. Ten mal totiž na brade jamku, a pán Whitman nie.

Chlapci z našej triedy si o pánovi Whitmanovi nemysleli, že je super. Najmä Gordon Gelderman ho nemohol vystáť. Než pán Whitman prišiel na našu školu, boli totiž všetky dievčatá z našej triedy zaľúbené do Gordona. Žiaľ, musím priznať, že aj ja, ale mala som iba jedenásť

a Gordon bol vtedy ešte celkom zlatý. Teraz v šestnástich bol už iba blbý. A už dva roky mutoval. No striedanie pišťania a bručania ho, bohužiaľ, neodradilo od neustáleho tárania nezmyslov.

Príšerne sa rozčuľoval nad svojou pätkou z testu. „To je diskriminácia, pán Whitman. Zaslúžil som si minimálne dvojku. Nemôžete mi dávať zlé známky iba preto, že som chlapec.“

Pán Whitman vzal Gordonovi test z ruky a otočil list. „*Alžbeta I. bola taká škaredá, že ju nechcel žiadny chlap. Preto ju všetci nazývali škaredá panna,*“ prečítal nahlas.

Trieda sa zachichotala.

„No a? Veď je to pravda,“ bránil sa Gordon. „Tie vypúlené oči, vykrivené ústa a totálne bláznivý účes...“

Museli sme si dôkladne preštudovať portréty Tudorovcov v Národnej portrétnej galérii a Alžbeta I. sa na obrazoch ani zďaleka nepodobala na Cate Blanchettovú. Ale, po prvé, úzke pery a veľké nosy boli možno vtedy považované za pôvabné, po druhé, oblečenie bolo úžasné, a po tretie, Alžbeta I. nemala síce manžela, ale zato mala kopu afér – okrem iného jednu so sirom... Ako sa len volal? Vo filme ho hral Clive Owen.

„Sama sa nazývala *panenskou kráľovnou,*“ povedal pán Whitman Gordonovi. „Lebo...“ Zasekol sa. „Nie je ti dobre, Charlotte? Bolí ťa hlava?“

Všetci sa pozreli na Charlotte. Charlotte sa držala za hlavu.

„Mám iba... zúvat,“ hlesla a pozrela sa na mňa. „Všetko sa krúti.“

Zhlboka som sa nadýchla. Je to tu. Naša stará mama bude nadšená. Nehovoriac o tete Glende.

„Och, paráda,“ zašepkala Leslie vedľa mňa. „Bude teraz *priesvitná*?“ Hoci nám lady Arista odmala vtĺkala do hlavy, že v žiadnom prípade nesmieme pred inými ľuďmi hovoriť o záležitostiach v našej rodine, rozhodla som sa, že pri Leslie budem tento zákaz ignorovať. Veď bola moja najlepšia kamarátka – a najlepšie kamarátky nemajú medzi sebou žiadne tajomstvá.

Charlotte sa po prvý raz, odkedy ju poznám (čo je vlastne celý môj život), tvárila takmer bezradne. Zato ja som vedela, čo treba robiť. Teta Glenda mi to dosť často pripomínala.

„Odvediem Charlotte domov,“ povedala som pánovi Whitmanovi a vstala som. „Ak súhlasíte.“

Pán Whitman stále upieral pohľad na Charlotte. „To považujem za dobrý nápad, Gwendolyn,“ vyhlásil. „Dúfam, že to prejde, Charlotte.“

„Ďakujem,“ odvetila Charlotte. Cestou k dverám sa zľahka zapotácala. „Ideš, Gwenny?“

Poponáhľala som sa a chytila ju za ruku. Prvýkrát som si v Charlottinej prítomnosti pripadala aspoň trochu dôležitá. Byť pre zmenu užitočná bol dobrý pocit.

„Bezpodmienečne mi potom musíš zavolať a všetko porozprávať,“ zašepkala mi ešte Leslie.

Pred dverami sa Charlottina bezmocnosť opäť vytratila. Chcela si ísť ešte po veci do skrinky.

Chytila som ju pevne za rameno. „Nechaj to tak, Char-

lotte! Musíme ísť čo najrýchlejšie domov. Lady Arista vavela...“

„Už to prešlo,“ povedala Charlotte.

„No a? Napriek tomu to môže prísť každú chvíľu.“ Ťa-hala som ju opačným smerom. „Kde len mám tú kriedu?“ Počas chôdze som sa hrabala vo vrecku saka. „Ach, tu je. Aj mobil. Nemám zavolať domov? Nebojíš sa? Och, hlúpa otázka, je mi to ľúto. Som iba rozrušená.“

„To je v pohode. Nebojím sa.“

Pozrela som sa na ňu, aby som si overila, či vraví pravdu. Nasadila svoj typický nadradený úsmev Mony Lisy, bolo nemožné rozoznať, aké pocity za ním ukrýva.

„Nemám zavolať domov?“

„Načo?“ odpovedala Charlotte protiotázkou.

„Len som si myslela...“

„Myslenie môžeš pokojne prenechať na mňa,“ vyhlásila Charlotte.

Bežali sme vedľa seba dolu kamenným schodiskom, smerom k výklenku, kde vždy sedával James. Keď nás zbadal, okamžite sa zdvihol, ale ja som sa naňho iba usmiala. S Jamesom bol ten problém, že ho nevidel ani nepočul nikto okrem mňa.

James bol duch. Preto som sa s ním v prítomnosti iných ľudí nemohla zhovárať. Iba pri Leslie som urobila výnimku. Ona ani na sekundu nepochybovala o Jamesovej existencii. Leslie mi všetko uverila – a to bol jeden z dôvodov, prečo bola mojou najlepšou priateľkou. Veľmi ľutovala, že nedokáže Jamesa ani vidieť, ani počuť.

Ja som bola vlastne celkom rada, lebo keď James zbadal

Leslie po prvý raz, povedal: „Panebože! To úbohé dieťa má viac pieh, ako je na nebi hviezd! Ak nezačne čo najskôr používať bieliaci krém na pleť, nebude ju chcieť žiadny muž!“

„Spýtaj sa ho, či niekde nezakopal poklad,“ povedala zasa Leslie, keď som ich predstavila.

Bohužiaľ, James žiadny poklad nezakopal. Dosť ho urazilo, že si to Leslie o ňom myslela. Vždy ho urazilo, aj keď som sa tvárila, že ho nevidím. Vlastne bol celkovo dosť urážlivý.

„Je priesvitný?“ zisťovala Leslie pri prvom stretnutí. „Alebo čiernobiely?“

Nie, James vlastne vyzeral celkom normálne. Až na oblečenie, samozrejme.

„Môžeš cez neho prejsť?“

„Neviem, ešte nikdy som to neskusila.“

„Tak to vyskúšaj teraz,“ navrhla Leslie.

Ale James mi nechcel dovoliť, aby som cez neho prešla.

„Čo to má znamenať – *aký duch?* James August Peregrin Pimplebottom, dedič štrnásteho grófa z Harsdale, sa nenechá urážať od malých dievčat.“

Ako mnohí iní duchovia ani on nechcel uznať, že nie je živý. Ani pri najlepšej vôli si nespomínal na to, že by umrel. Poznali sme sa už päť rokov, od môjho prvého dňa na strednej škole Saint Lennox, ale Jamesovi sa zdalo, že uplynulo iba pár dní odvtedy, čo hral so svojimi priateľmi v klube karty a debatoval o koňoch, falošných znamienkach krásy a parochniach. (Mal oboje, falošné znamienko krásy i parochňu, ale vyzeral lepšie, ako by sa

z počutia mohlo zdať.) To, že som od nášho prvého stretnutia vyrástla o dvadsať centimetrov, že sa mi zväčšili prsia a že som začala a aj prestala nosiť zubný strojček, naschvál ignoroval. Rovnako ako skutočnosť, že mestský palác jeho otca sa dávno zmenil na súkromnú školu s tečúcou vodou, elektrinou a ústredným kúrením. Jediné, čo z času na čas zaregistroval, bola dĺžka sukien našich uniforiem. Ženské lýtka a členky musel za oných čias vídať iba zriedka.

„Slečna Gwendolyn, nie je veľmi zdvorilé, keď dáma nepozdraví vyššie postaveného muža,“ zvolal namrzene, keď som mu nevenovala pozornosť.

„Prepáč. Máme naponáhlo,“ povedala som.

„Ak vám môžem byť nejako nápomocný, som vám, samozrejme, k dispozícii.“ James si napravil čipky na rukávoch.

„Nie, vďaka. Musíme sa ponáhľať domov.“ Ako by nám James mohol pomôcť! Nedokázal ani len otvoriť dvere. „Charlotte sa necíti dobre.“

„Och, to mi je ľúto,“ povedal James, ktorý mal pre Charlotte slabosť. Na rozdiel od *pehane bez slušných spôsobov*, ako zvykol nazývať Leslie, považoval moju sesternicu za *pôvabnú a očarujúcu*. Ani dnes si neodpustil zaliečavé komplimenty. „Odkáž jej, prosím, že jej prajem skoré uzdravenie. A povedz jej, že dnes vyzerá rozkošne. Je síce trochu bledá, ale očarujúca ako elfka.“

„Odkážem jej to.“

„Prestaň sa zhovárať so svojím imaginárnym kamošom,“ ozvala sa Charlotte. „Inak skončíš v blázinci.“

Okej, tak jej to *nepoviem*. Aj tak je už dosť namyslená.

„James nie je imaginárny, je neviditeľný. To je veľký rozdiel!“

„Keď myslíš...“ poznamenala Charlotte. Ona a teta Glenda boli toho názoru, že som si Jamesa a ostatných duchov vymyslela iba preto, aby som sa robila dôležitou. Oľutovala som, že som im o tom povedala. Ako malé dieťa som však nemohla mlčať o vodných chrličoch, ktoré ožili, lozili pred mojimi očami po fasádach a strúhali na mňa grimasy. Vodné chrliče boli veselé, ale existovali aj strašidelné tmavé postavy, ktorých som sa bála. Pár rokov trvalo, kým som pochopila, že duchovia nám nemôžu ublížiť. Boli schopní akurát tak nahnať človeku strach.

James nie, samozrejme. Ten bol celkom neškodný.

„Leslie tvrdí, že je možno aj dobré, že James zomrel mladý. S priezviskom Pimplebottom by aj tak oňho nemala záujem žiadna žena,“ skonštatovala som, keď som sa presvedčila, že nás James už nemôže počuť. „Veď ktorá by chcela mať meno, ktoré znamená *vyrážkový zadok*?“

Charlotte prevrátila oči.

„Ale nevyzerá až tak zle,“ pokračovala som. „A je strašne bohatý – ak sa mu teda dá veriť. Hoci jeho zvyk neustále si pridržiavať navoňanú čipkovanú vreckovku pri nose nie je veľmi mužný.“

„Aká škoda, že ho nemôže obdivovať nikto okrem teba,“ vyhlásila Charlotte.

Aj ja som si to myslela.

„A aké hlúpe, že o svojom čudáctve hovoríš aj mimo rodiny,“ dodala.

To bola zase typická Charlottina štipľavá poznámka.

„Ja nie som čudná!“

„Samozrejme, že si!“

„Že to vravíš práve ty, *nositeľka génu!*“

„Ja som to zatiaľ nikomu nevytárala,“ povedala Charlotte. „Zato ty si ako šialená prateta Maddy. Ona hovorí o svojich víziách aj s mliekarom.“

„Si protivná.“

„A ty si naivná.“

V hádke sme pokračovali aj cestou cez vestibul okolo zasklenej kutice nášho školníka a potom až na dvor. Fúkal vietor a obloha vyzerala, že z nej každú chvíľu začne pršať. Oľutovala som, že sme si nešli po veci do skriniek. Kabát by mi teraz prišiel vhod.

„Prepáč mi to prirovnanie k pratete Maddy,“ ozvala sa Charlotte trochu zničená. „Predsa len som trochu rozrušená.“

Prekvapilo ma to. Inokedy by sa neospravedlnila.

„Chápem,“ odvetila som rýchlo. Nech vidí, že viem jej ospravedlnenie náležite oceniť. V skutočnosti však nemohlo byť o pochopení ani reči. Na jej mieste by som sa triasla od strachu. Bola by som aj rozrušená, asi rovnako ako počas návštevy zubára. „Navyše mám pratetu Maddy rada.“ To bola pravda. Prateta Maddy bola síce trochu utáraná a mala sklony všetko štyrikrát zopakovať, ale to mi bolo tisíckrát milšie ako tajnostkárstvo ostatných. Prateta Maddy nás navyše vždy štedro obdarovávala citrónovými cukríkmi.

Ale jasné, Charlotte na cukríkoch nezáležalo.

Prešli sme cez cestu a náhlili sa ďalej po chodníku.

„Nezízaj tak na mňa,“ povedala po chvíli Charlotte. „Určite si všimneš, keď zmiznem. Potom nakreslíš kriedou svoj hlúpy kríž a budeš bežať domov. Ale k tomu nedôjde, dnes nie.“

„To nemôžeš vedieť. Nie si zvedavá, kde sa potom ocitneš? Teda... *kedy*?“

„Samozrejme,“ odvetila Charlotte.

„Hádam nie uprostred Veľkého požiaru v roku 1664.“

„Veľký požiar v Londýne vypukol v roku 1666,“ poznamenala Charlotte. „To si môže človek ľahko zapamätať. Okrem toho, táto časť mesta nebola vtedy veľmi zastavaná, takže tu ani nič nehorelo.“

Už som spomenula, že Charlottine ďalšie krstné mená boli *Ničiteľka zábavy* a *Mudrlantka*?

No nevzdávala som sa. Bolo to odo mňa možno hnusné, ale chcela som jej aspoň na pár sekúnd vygumovať z tváre ten sprostý úsmev. „Tieto školské uniformy určite horia ako práchno,“ poznamenala som pri tejto príležitosti.

„Vedela by som, čo mám robiť,“ vyhlásila Charlotte stručne, a úsmev jej z tváre nezmizol.

Nemohla som inak, musela som obdivovať jej rozvahu. Predstava, že by som sa zrazu ocitla v minulosti, vo mne prebúdzala strach.

Je jedno, v ktorej dobe, minulosť bola vždy hrozná. Neustále vojny, kiahne a mor, a keď človek povedal nesprávne slovo, upálili ho ako čarodejnicu. Navyše existovali iba latríny, všetci ľudia mali blchy, ráno vylievali obsah svojich nočníkov z okna a bolo im jedno, či dolu niekto kráča.

Charlotte po celý jej život pripravovali na to, aby sa

v minulosti vedela zorientovať. Nemala nikdy čas na hranie, kamarátky, nakupovanie, kino či chalanov. Namiesto toho mala hodiny tanca, šermu a jazdy na koni a učila sa jazyky a dejepis. Od minulého roka chodievala okrem toho každú stredu popoludní s lady Aristou a tetou Glendou preč a vracali sa až neskoro večer. Nazývali to *výučba mystérií*. Nikto nám však nechcel prezradiť, o aké mystériá ide, najmä nie Charlotte.

To je tajomstvo, bola pravdepodobne prvá veta, ktorú vedela plynule vysloviť. A hneď potom nasledovalo: *Do toho vás nič*.

Leslie vždy vravela, že naša rodina má pravdepodobne viac tajomstiev ako tajná služba a MI6 dokopy. Možno má pravdu.

Zvyčajne sme chodili domov zo školy autobusom, linka číslo osem stála na Berkeley Square a odtiaľ to k nám už nebolo ďaleko. Dnes sme však tie štyri zastávky išli pešo, ako nakázala teta Glenda. Celý čas som v ruke držala kriedu a Charlotte kráčala po mojom boku.

Keď sme vychádzali po schodoch k vchodovým dverám, bola som takmer sklamaná. Tu sa totiž moja úloha končila. Odtiaľto to prevezme stará mama.

Pomykala som Charlotte za rukáv. „Pozri sa! Ten muž v čiernom je znova tu!“

„No a?“ Charlotte sa neobzrela. Muž stál oproti vo vchode domu s číslom osemnásť. Ako vždy mal na sebe nepremokavý čierny kabát a stiahnutý klobúk mu zakrýval tvár. Považovala som ho za ducha, až kým mi nedošlo, že ho vidia aj moji súrodenci a Leslie.

Sledoval náš dom takmer nepretržite už celé mesiace. Možno išlo aj o viacerých mužov, ktorí sa striedali a vyzerali rovnako. Hádali sme sa, či ide o špehujúcich vlamačov, súkromných detektívov alebo zlého čarodejníka. O tom poslednom bola skalopevne presvedčená moja sestra Caroline. Mala deväť a zbožňovala príbehy o zlých čarodejníkoch a dobrých vílach. Môj brat Nick mal dvanásť a príbehy o čarodejníkoch a vílach považoval za hlúpe, preto tipoval špehujúcich vlamačov. Leslie a ja sme hlasovali za súkromného detektíva.

Keď sme však prešli na druhú stranu ulice, aby sme si toho muža lepšie obzreli, zmizol buď v dome, alebo nastúpil do čierneho bentley, čo parkovalo na obrubníku, a odfrčal.

„To je čarovné auto,“ tvrdila Caroline. „Keď sa nikto nepozera, premení sa na havrana. A čarodejník sa zmení na drobného mužička a lieta vo vzduchu na jeho chrbte.“

Nick si pre každý prípad poznačil číslo bentley. „Hoci po vlámaní to auto určite prelakujú a namontujú naň novú značku,“ povedal.

Dospelí sa tvárili, akoby na tom, že nás deň-noc sleduje muž v čiernom klobúku, nebolo nič podozrivé.

Aj Charlotte. „Čo máte s tým úbohým mužom? Fajčí tam cigaretu, to je všetko.“

„No jasné!“ To som skôr verila tej verzii so začarovaným havranom.

Začalo pršať. Dobré načasovanie.

„Máš aspoň opäť závrat?“ spýtala som sa, kým sme čakali, že nám niekto otvorí. Kľúč od domu sme nemali.

„Neotravuj ma s tým,“ povedala Charlotte. „Stane sa to, keď sa to má stať.“

Dvere nám otvoril pán Bernhard. Leslie tvrdila, že pán Bernhard je náš majordóm a že je to nezvratný dôkaz, že sme takmer takí bohatí ako kráľovná či Madonna. Nevedela som presne, kým alebo čím pán Bernhard skutočne je. Pre moju mamu to bola *pravá ruka starej mamy* a naša stará mama ho nazývala *starý rodinný priateľ*. Pre mojich súrodencov a mňa to bol jednoducho *strašidelný sluha lady Aristy*.

Pri pohľade na nás zdvihol obočie.

„Dobrý deň, pán Bernhard,“ pozdravila som. „Príšerné počasie, však?“

„Absolútne príšerné.“ So svojím orlím nosom a hnedými očami za zlatými okrúhlymi okuliarmi mi pán Bernhard pripomínal sovu, presnejšie povedané výra. „Pri odchode z domu si treba bezpodmienečne obliecť kabát.“

„Ehm, asi áno,“ odvetila som.

„Kde je lady Arista?“ opýtala sa Charlotte. K pánovi Bernhardovi nebola nikdy veľmi zdvorilá. Možno preto, lebo na rozdiel od nás pred ním nemala už od detstva žiadny rešpekt. Pritom mal autoritatívnu schopnosť – objavoval sa kdekolvek v dome akoby z ničoho nič a pohyboval sa ticho ako mačka. Nič mu neuniklo a bolo jedno, koľko je hodín: bol vždy k dispozícii.

Pán Bernhard pracoval v dome už pred tým, ako som sa narodila, a moja mama vravela, že ona ho zažila už ako mladé dievča. Preto bol pravdepodobne rovnako starý

ako lady Arista, hoci tak nevyzeral. Býval v apartmáne na druhom poschodí, do ktorého sa dalo dostať oddeľnou chodbou a schodmi z prvého poschodia. Do tej chodby sme nesmeli ani len vkročiť.

Môj brat tvrdil, že pán Bernhard si tam nainštaloval padacie dvere alebo niečo podobné, aby odplašil nevitáných návštevníkov. Ale dokázať to nemohol. Nikto z nás sa neodvažoval vstúpiť do tej chodby.

„Pán Bernhard potrebuje súkromie,“ zvykla hovoriť lady Arista.

„Hej, hej,“ zareagovala na to vždy moja mama. „To by sme potrebovali asi všetci.“ No vyslovila to tak potichu, že to lady Arista nepočula.

„Vaša stará mama je v hudobnom salóne,“ informoval pán Bernhard Charlotte.

„Ďakujem.“ Charlotte nás nechala stáť vo vchode a vybehla hore schodmi. Hudobný salón sa nachádzal na prvom poschodí a nikto nevedel, prečo sa tak volá. Nestál tam ani len klavír.

Stará mama a prateta Maddy tú miestnosť zbožňovali. Vzduch tam voňal po fialkovom parfume a dyme z tenkých cigariet lady Aristy. Vetralo sa tu iba zriedka. Keď sa tam človek zdržiaval dlhšie, zatmelo sa mu pred očami.

Pán Bernhard zatváral dvere. Ešte som vrhla rýchly pohľad na druhú stranu ulice. Muž s klobúkom tam stále stál. Zdalo sa mi to alebo práve zdvihol ruku, takmer akoby niekomu mával? Pánovi Bernhardovi alebo vari mne?!

Dvere sa zabuchli a ja som nemohla túto myšlienku dotiahnuť do konca, lebo môj žalúdok sa znova viezol na

horskej dráhe. Všetko som videla rozmazane. Kolená sa mi podlomili a musela som sa oprieť o stenu, aby som nespadla.

O sekundu bol ten pocit preč.

Srdce mi bilo ako šialené. Niečo so mnou nebolo v poriadku. Bez ozajstnej horskej dráhy nemôže mať človek dvakrát za dve hodiny závrat.

Ibaže by... Ach, hlúposť! Pravdepodobne príliš rýchlo rastiem. Alebo mám... ehm... nádor na mozgu? A možno som iba hladná.

Hej, to musí byť ono. Od raňajok som nič nejedla. Obed skončil na mojej blúzke. S úľavou som si vydýchla.

Až teraz som si všimla, že sovie oči pána Bernharda ma pozorne sledujú.

„Ups,“ ozval sa dosť neskoro.

Cítila som, ako sa červenám. „Tak ja si pôjdem... robiť úlohy,“ zamrmlala som.

Pán Bernhard ľahostajne prikývol. No kým som kráčala hore schodmi, cítila som na chrbte jeho pohľad.

Zo záznamov Strážcov
10. október 1994

*Vrátil som sa z Durhamu, kde som navštívil
Grace Shepherdovú, najmladšiu dcéru lorda Montrosea,
ktorá na naše prekvapenie už včera porodila dcéru.
Radujeme sa z narodenia*

*Gwendolyn Sophie Elisabeth Shepherdovej,
ktorá má 2460 g a 52 cm.*

*Matka a dieťa sa tešia dobrému zdraviu.
Srdečne blahoželáme nášmu veľmajstrovi
k narodeniu piateho vnúčata.*

Správa: Thomas George, Vnútorný kruh

